

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy ve věci

žalobkyně: **JAFRA shoecomponents s.r.o.**, IČO: 48910171
sídlem tř. Tomáše Bati 1642, 765 02 Otrokovice
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Salajkou, LL.M.
sídlem Hlubočepská 1156/38b, 152 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11543/22/5300-21443-701707, a ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11538/22/5300-21443-701707

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11543/22/5300-21443-701707, a ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11538/22/5300-21443-701707, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 31 627 Kč, a to k rukám advokáta žalobkyně Mgr. Radka Salajky, LL.M. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobkyně se dvěma samostatnými žalobami domáhal zrušení v záhlaví citovaných rozhodnutí žalovaného, jimiž podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), částečně změnil některé údaje uvedené v platebních výměrech Finančního úřadu pro Zlínský kraj na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ze dne 3. 11. 2015, č. j. 1762899/15/3306-52525-703147, č. j. 1724002/15/3306-52525-703147 a č. j. 1715585/15/3306-52525703147, a ze dne 21. 11. 2017, č. j. 200247/17/3306-52525-703147.
2. Jelikož napadená rozhodnutí žalovaného spolu skutkově a právně souvisí, krajský soud žaloby v souladu s § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 7. 12. 2022, č. j. 29 Af 38/2022-82, spojil ke společnému projednání v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Af 38/2022.
3. Citovanými platebními výměry správce daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a podle § 147, § 139 odst. 1 a § 90 daňového řádu vyměřil žalobci nadměrný odpočet za zdaňovací období září 2014 ve výši 500 371 Kč, za zdaňovací říjen 2014 ve výši 711 041 Kč a za zdaňovací období listopad 2014 ve výši 571 224 Kč (dále jen „platební výměry ze dne 3. 11. 2015“) a nadměrný odpočet za zdaňovací období březen 2015 ve výši 566 699 Kč (dále jen „platební výměr ze dne 21. 11. 2017“). Správce daně tak významně snížil nárok žalobkyně na nadměrné odpočty oproti částkám, které uplatňovala v daňových priznáních za uvedená zdaňovací období. Důvodem rozhodnutí správce daně byla zjištění učiněná v rámci daňové kontroly. Žalobkyně v těchto zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet DPH za přijatá zdanitelná plnění od české společnosti MARCEP s. r. o. (dále jen „MARCEP“), jejichž předmětem byly kúže (výrobní materiál žalobkyně), doprava a celní a administrativní služby. MARCEP zboží kupovala od italské společnosti Conceria Benvenuti, srl (dále jen „Conceria“) a německé společnosti BSL Schuhfertigteile GmbH (dále jen „BSL“). Správce daně dospěl k závěru, že se v těchto případech nejednalo o tuzemské přijaté zdanitelné plnění, ale o pořízení zboží z jiných členských států (intrakomunitární dodání), jelikož žalobkyně si sama zajistila přepravu zboží od dodavatelů z jiných členských států a zboží bylo přepraveno přímo do skladu žalobkyně v České republice. Místem plnění bylo dle názoru správce daně místo, kde se zboží nacházelo v době začátku přepravy, tedy území jiných členských států. Žalobkyně měla v těchto případech postupovat podle § 25 zákona o DPH a přiznat daň na výstupu.
4. Žalovaný vydal žalobami napadená rozhodnutí za situace, kdy svým předchozím rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. 38810/17/5300-21443-721165, částečně změnil některé hodnoty uvedené v platebních výměrech, avšak výslednou výši nadměrných odpočtů potvrdil. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení s přihlédnutím k aktuálnímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 Afs 87/2016–45, dospěl k závěru, že názor správce daně je nesprávný a že žalobkyně splnila formální i hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně z tuzemských zdanitelných plnění poskytnutých MARCEP. Na základě doplněného dokazování však konstatoval, že obchodování žalobkyně s MARCEP je zatíženo podvodem na DPH, přičemž žalobkyně o této skutečnosti věděla či vědět mohla a měla, a proto nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění poskytnutých MARCEP neuznal.
5. Pokud jde o platební výměr ze dne 21. 11. 2017, také v tomto případě se jednalo o snížení nároku na nadměrný odpočet uplatněný žalobkyní v daňovém priznání. Důvodem snížení

nároku byla zjištění správce daně učiněná v rámci daňové kontroly. Správce daně i v tomto případě prověřoval, zda se u zdanitelných plnění poskytnutých MARCEP (kůže, které MARCEP nakoupila od BSL) jednalo o porážení zboží z jiného členského státu. V průběhu daňové kontroly však pod vlivem výše uvedené judikatury tuto konstrukci opustil a následně obdobně jako v předchozím případě nárok žalobkyně na odpočet daně z těchto zdanitelných plnění neuznal, neboť žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodu na DPH. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. 9628/19/5300-21443-712165, zamítl a platební výměr potvrdil.

6. Žalobkyně proti citovaným rozhodnutím žalovaného podala žaloby, o nichž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 11. 2020, č. j. 29 Af 87/2017-165, tak, že obě řízení žalobách proti rozhodnutím žalovaného spojil ke společnému projednání, a následně obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 4 Afs 387/2020-44, zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Nejvyšší správní soud, ani krajský soud se neztotožnily s názorem žalovaného, že ve věci prokázání vědomé účasti žalobkyně na podvodu unesl své důkazní břemeno.
7. Nyní projednávaná věc tak představuje pomyslné „II. kolo“ rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně poté, co předchozí rozhodnutí byla pravomocně zrušena a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

8. Ve včas podaných žalobách (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňujících též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného opět zrušil.
9. Výše rekapitulovaná procesní situace do značné míry předurčuje obsah žalobní argumentace žalobkyně. Žalobkyně se nadále necítí být zapojena do podvodu na DPH. V situaci, do níž se dostala, byla nucena od MARCEP po omezenou dobu odebírat výrazně dražší kůže, než tomu bylo dříve, kdy odebírala totéž bez mezičlánku MARCEP. V krátkém časovém úseku není možné dodavatele nahradit a není možno ani výrobu přerušit a vyčkávat, neboť by to znamenalo nenávratnou ztrátu části trhu. Argumenty žalovaného jsou jen teoretické, kdežto žalobkyně předkládá ucelenou argumentaci dokládající, že se nestala součástí podvodného řetězce a že není naplněn vědomostní test: žalobkyně měla pod kontrolou dodávky zboží (použitím vlastní, efektivní a zaběhlé dopravy), platila až po kontrole dodávky (nikoliv předem), měla informace, že MARCEP si plní finanční závazky vůči dodavatelům kůží. Žalobkyně věděla, že platí více, ale akceptovala to, aby zachovala výrobu. Zneužití informace o sortimentu, cenách a dodavatelích kůží a nucený odběr od prostředníka MARCEP žalobkyně akceptovala jako stav, který se na specifickém trhu s kůží může stát, a po překlenutí nepříznivého stavu se vrátila k původnímu přímému odběru. Žalobkyně nepochybila, pokud nedoložila, že kapacita výroby kůží byla krátkodobě vykoupena – není totiž v její moci dostat se k tomu, co si mezi sebou uzavřely jiné subjekty. Žalobkyně má za to, že ani podruhé, kdy žalovaný (na základě výtek krajského soudu) doplnil dokazování a skutková zjištění, jí neprokázal úmysl zkrátit daň a neunesl tak důkazní břemeno, jak mu bylo vytykáno ze strany soudů.
10. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný postupoval v hrubém rozporu se zásadou vyhledávací a se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný si ani přes výtky správních soudů nedal tu

práci, aby řádně provedl dokazování; ve skutečnosti žádné relevantní dokazování neprovedl a pouze učinil odkaz na místní šetření ze dne 30. 8. 2021, které správce daně provedl u Policie ČR, a jednoduše si „vypůjčil“ důkazy z trestního spisu. Tento postup je neakceptovatelný z hlediska procesního a má logicky dopad také do nesprávného zjištění skutkového stavu. Žalovaným uváděné „objektivní okolnosti“ nedokazují vůbec nic ve vztahu k tomu, zda žalobkyně mohla či nemohla nabýt vědomost o tom, že by mohla být účastna podvodu na DPH.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále setrvává na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami žalobce. Proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž považuje za nezbytné zdůraznit, že podstata věci se týká výlučně otázky existence objektivních okolností, dobré víry a přijetí veškerých rozumných opatření k zamezení účasti žalobkyně na podvodu na DPH. Žalobkyně nijak nezpochybnila zjištění správce daně a žalovaného o samotné existenci podvodu na DPH.
12. Pokud jde o konkrétní námitky žalobce, žalovaný předesílá, že nezpochybnil, že žalobkyně v rámci předmětných obchodních transakcí realizovala svou obchodní činnost a že ke zdanitelným plněním skutečně došlo. Správce daně i žalovaný však v uvedené věci konstatovali existenci podvodu na DPH, přičemž žalobkyni označili za subjekt, který o své účasti na podvodu vědět měla a mohla, nepřijala veškerá rozumná opatření k zamezení své účasti na podvodu na DPH, a nepřisluší mu tudíž v souladu s judikaturou SDEU nárok na příslušný odpočet DPH. Žalovaný k námitkám zejména odkazuje na body [115] až [124] žalobou napadeného rozhodnutí, kde popsal objektivní okolnosti, které svědčí o tom, že žalobkyně o svém zapojení do podvodu na DPH vědět mohla či měla. Žalovaný dále odkazuje na třetí doplnění odvolacího řízení a hodnocení důkazů v bodech [52] až [100] žalobou napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že žalobkyni předestřená skutková verze, totiž že na trhu byly vykoupeny kůže a ona je musela nakupovat za vysokou cenu od společnosti MARCEP, není pravdivá a je pouze účelová. Žalovaný tak odstranil vadu, která mu byla krajským soudem vytýkána v bodě 35. zrušujícího rozsudku.
13. V replice žalobkyně svou žalobní argumentaci opakovala a rozvedla. Povinnost prokázat podvod na DPH, o kterém žalobkyně věděla nebo měla vědět, leží výhradně na žalovaném. Žalobkyně odmítá, aby žalovaný na základě „vědomostního testu“ uměle přetácel daňové břemeno na žalobkyni.

IV. Ústní jednání konané dne 13. 2. 2024

14. Při ústním jednání jak žalobkyně, tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích a argumentaci, předestřené v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a replice.

V. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

16. Krajský soud opětovně zdůrazňuje onu specifickou procesní situaci, kdy nyní projednávaná věc představuje pomyslné „II. kolo“ rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně poté, co předchozí rozhodnutí byla pravomocně zrušena a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení rozsudkem krajského soudu č. j. 29 Af 87/2017-165, který byl následně aprobován rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 387/2020-44. Podstatu nyní projednávané věci tak sice i nadále tvoří nesouhlasná polemika žalobkyně s oprávněností postupu správce daně a žalovaného, na jehož základě jí neuznali odpočet na DPH za uskutečnění zdanitelných plnění v předmětných zdaňovacích obdobích, a to z důvodu, že se žalobkyně zapojila do řetězce obchodních vztahů, který je zatížen podvodem na DPH, resp. o tomto podvodu věděla, či alespoň vědět měla a mohla.
17. Krajský soud zde proto nepovažuje za nezbytné opětovně rekapitulovat závěry judikatury krajských soudů, Nejvyššího správního soudu či Soudního dvora EU obecně k problematice daňových podvodů (pro jejich rekapitulaci dokazuje i na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 387/2020-44). Zásadní je totiž právní otázka, zda správce daně, resp. žalovaný unesli důkazní břemeno ohledně vědomosti žalobkyně o podvodu na DPH. Důkazní břemeno ve vztahu k prokázání daňového podvodu je rozloženo následovně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Lze se však oprávněně domnívat, že případná účast na daňovém podvodu nebude skutečností tvrzenou daňovým subjektem v rámci jakéhokoli podání vůči správci daně. Ustanovení § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu navíc ukládá správci daně povinnost *prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti*, což lze vztáhnout i na právní jednání vedoucí k neoprávněnému snížení daňové povinnosti. I Ústavní soud judikoval, že *„důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti nese ten, kdo tuto skutečnost tvrdí“* [nález Ústavního soudu ze dne 1. července 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 (N 113/37 SbNU 463)]. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004-45, č. 599/2004 Sb. NSS, nelze důkazní břemeno daňového subjektu pojmát extenzivně a rozšiřovat je na prokázání i těch skutečností, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt (zde správce daně). Pokud tedy správce daně tvrdí, že daňový subjekt se účastnil podvodného jednání s cílem získat neoprávněně nárok na odpočet DPH, je jeho povinností shromáždit dostatečné množství důkazů, které tento závěr podporují (k tomu viz také rozsudek SD EU ze dne 21. června 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében kft proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága*, bod 49).
18. O přesunu důkazního břemene na žalobkyni, aby prokázala, že se daňového podvodu neúčastnila, nelze v právním státě uvažovat, čímž však není řečeno, že daňový subjekt nemůže na svou obhajobu důkazy předkládat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016-30). Jestliže tedy daňový subjekt prokáže uskutečnění zdanitelného plnění, může správce daně neuznat odpočet DPH jen v případě, že prokáže podvod na DPH, o kterém daňový subjekt věděl nebo měl vědět. Pokud je v této fázi důkazní břemeno uneseno, již dále nepřechází. Jakkoliv daňový subjekt zpochybňuje svou účast na podvodu, důkazní břemeno v tomto případě leží stále na správci daně a pořád se jedná o otázku jeho unesení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016-28). Vzhledem k výše uvedenému tak je pro posouzení, zda se žalobkyně účastnila podvodu na DPH, třeba postupovat v několika krocích. Nejprve, je třeba zjistit, zda k podvodu došlo. Pokud ano, je třeba na základě objektivních skutkových okolností posoudit,

zda žalobkyně věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastnila plnění, které je součástí podvodu na DPH, a zda přijala veškerá opatření, která od ní mohla být rozumně vyžadována, aby zajistila, že jí přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu.

19. Krajský soud pro stručnost odkazuje na právní závěry vyslovené v citovaných rozsudcích krajského soudu č. j. 29 Af 87/2017-165 a Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 387/2020-44, přičemž zde shrnuje pouze ty právní závěry relevantní pro posouzení výše předestřené primární otázky. Krajský soud v citovaném rozsudku č. j. 29 Af 87/2017-165 konstatoval, že se žalovanému podařilo popsat a prokázat existenci podvodu na DPH v souvislosti s předmětnými zdanitelnými plněními poskytnutými MARCEP. MARCEP z těchto plnění neodvedla daň na výstupu a současně žalovaný zjistil, že si MARCEP dlouhodobě neplní své daňové povinnosti a má vysoké nedoplatky (od 18. 6. 2016 je nespolehlivým plátcem), aktuálně je nekontaktní a v obchodním rejstříku nezveřejňuje své účetní závěrky. MARCEP dále s kůžemi nikdy předtím ani potom neobchodovala (zabývala se automobily a elektronikou) stejně jako s dodavatelem Conceria a BSL, neměla vlastní skladovací prostory, dopravu si zajišťovala žalobkyně, za MARCEP nebyl nikdo při nakládce a vykládce přítomen, nebyly uzavřeny žádné písemné smlouvy, číslo bankovního účtu MARCEP zveřejnila až 22. 1. 2015 a konečně MARCEP trojnásobně navýšila cenu kůží oproti prodejní ceně požadované BSL a Concerií. MARCEP rovněž svoji vysokou daňovou povinnost u daně na výstupu optimalizovala tuzemskými vstupy od nekontaktního dodavatele Lavatricio s. r. o. za nákup elektroniky, kterou jako plnění osvobozené od daně dodávala nekontaktní slovenské společnosti JURUENA s. r. o., u níž toto zboží nebylo zjištěno; Lavatricio s. r. o. a JURUENA s. r. o. jsou personálně propojené osoby. Právě uvedené skutečnosti a z nich vyvozené závěry, jimž soud nemá co vytknout, se týkají výhradně spáchání podvodu na DPH ze strany MARCEP a nejsou kladeny žalobkyni k tíži.
20. V posuzovaném případě tedy není sporu o tom, že žalovaný řádně popsal a prokázal existenci podvodu na DPH v souvislosti se zdanitelnými plněními poskytnutými společností MARCEP. Krajský soud v citovaném rozsudku č. j. 29 Af 87/2017-165 nicméně zcela jednoznačně dovodil, že závěr žalovaného, že žalobkyně věděla či mohla vědět o podvodu na DPH, je předčasný a nemá oporu ve spisu. Z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného nemohou před soudem obstát. Za problematické krajský soud považoval konkrétní okolnosti, z nichž dle jeho názoru povědomost žalobkyně o zapojení do podvodu vyplývá: 1) MARCEP neměla žádné zkušenosti s obchodováním s kůžemi a je nelogické, aby žalobkyně pořídila zboží od svého dřívějšího dodavatele BSL přes MARCEP, s níž dosud neměla žádný vztah; 2) žalobkyně nakupovala zboží za trojnásobnou cenu, přičemž MARCEP se nijak nepodílela na přepravě ani manipulaci se zbožím; 3) žalobkyně s MARCEP spolupracovala, ačkoliv se nejednalo o standardní vztah, neboť MARCEP dle tvrzení žalobkyně zneužila informace a vykoupila zboží od zahraničních dodavatelů, zboží byl nedostatek, a proto musela žalobkyně od ní zboží koupit za zvýšenou cenu – tato svá tvrzení navíc žalobkyně neprokázala a před správcem daně ani nikdy netvrdila; 4) ačkoliv žalobkyně nakoupila od MARCEP zboží v hodnotě 14 171 862 Kč, neuzavřela s ní žádnou písemnou smlouvu; 5) dle výpovědi jednatele MARCEP M. Č. se tento dobře zná se zaměstnankyní žalobkyně, R. P., která zboží přebírala, což nesvědčí o vynuceném obchodování s MARCEP; 6) MARCEP má virtuální sídlo, nemá webové stránky, nezveřejňuje v obchodním rejstříku obchodní závěrky; 7) platby za zboží (ve zdaňovacích obdobích září až listopad 2014) proběhly na nezveřejněný účet MARCEP.

21. Závěru žalovaného o vědomosti žalobkyně o podvodu na DPH tak dle krajského soudu svědčily jen dvě okolnosti – že žalobkyně dosud s MARCEP, která neměla s danou komoditou žádné zkušenosti, neobchodovala, a že zboží bylo nakoupeno za trojnásobnou cenu, ač MARCEP fakticky pouze zboží přeprodala a nijak se nepodílela na dalších transakčních nákladech (doprava, pojištění apod.). Proti těmto indiciím ovšem žalobkyně v průběhu daňového řízení předestřela myslitelnou a v daných podmínkách možnou skutkovou verzi, která, pokud by nebyla správcem daně relevantně zpochybněna, závěr o vědomosti žalobkyně o podvodu na DPH vyvrací. Uvedenou skutkovou verzi nelze *a priori* považovat za nereálnou a smyšlenou a nelze vyloučit, že v oboru, v němž žalobkyně podniká, k takovým situacím může docházet. Bylo proto na žalovaném, aby tuto skutkovou verzi žalobkyně vyvrátil. Ačkoliv je tato verze obsažena v podání žalobkyně, stále se jedná o fázi prokazování skutečností svědčících o vědomosti žalobkyně o daňovém podvodu, kde je důkazní břemeno výhradně na správci daně (žalovaném). Tuto skutkovou verzi proto žalovaný nemohl odmítnout jen proto, že ji žalobkyně neprokázala.
22. Výše rekapitulovaná procesní situace nyní projednávané věci do značné míry předurčuje nejen obsah žalobní argumentace žalobkyně v podané žalobě, ale také vymezuje rozsah přezkumu krajského soudu, v němž se bude primárně soustředit na otázku dodržení povinnosti být vázán závazným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) v postupu i právních závěrech žalovaného. Krajský soud v rámci svého přezkumu primárně posoudí otázku, zda žalovaný v „novém“ rozhodnutí odstranil nedostatky vytýkané mu v citovaných rozsudích správních soudů. Jinými slovy, žalovanému (příp. správci daně) byla uložena povinnost, aby skutečně prokázal, že žalobkyně nebyla v dobré víře a byla zapojena v řetězci obchodních převodů, které byly vytvořeny pouze za účelem vylákání daňové výhody v podobě odpočtu na dani, resp. si při dostatečné obezřetnosti měla a mohla být vědoma toho, že se v podvodném řetězci nachází nebo se na něm může uskutečňenou transakcí podílet.
23. Krajský soud pro přehlednost již nyní konstatuje, že ani po opětovném posouzení (doplnění dokazování) má za to, že závěr žalovaného o tom, že žalobkyně věděla či mohla vědět o podvodu na DPH ani nyní neobstojí.
24. Krajský soud k tomu považuje opětovně zdůraznit skutečnost, na kterou již poukázaly krajský soud i Nejvyšší správní soud v předchozích rozsudcích, tj. že v daném případě nešlo o pouhé (kolotočové) přepravování zboží, které bývá pro podvody na DPH typické. Jako podvod na DPH je označována situace, v níž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění. Tento souvislý řetězec však nebyl prokázán. V posuzovaném případě žalobkyně prokázala daňovými doklady splnění materiálních podmínek pro nárok na odpočet, doložila, že se nejednalo o fiktivní plnění; žalobkyně předmětné kůže nakoupila a použila je ke své ekonomické činnosti, tj. k výrobě součástí obuvi. Současně žalobkyně za toto zboží platila až poté, co bylo dodáno a zkontrolována jeho kvalita, přičemž platby byly uskutečněny převodem na účet a nikoliv v hotovosti. Tyto skutečnosti významně oslabují zjištění žalovaného o vědomosti žalobkyně o podvodu na DPH, zejména v tomto ohledu ztrácí na síle argument absence písemné smlouvy, virtuálního sídla, absence webových stránek či nezveřejňování účetních závěrek. Pokud obchodní transakce probíhaly tímto způsobem (platba za zboží na účet až po jeho dodání a kontrole), nelze nedostatek písemné formy kupní smlouvy nebo neexistenci webových stránek dodavatele považovat za indicii vedoucí k závěru o vědomosti žalobkyně o daňovém podvodu. Rovněž soud nepovažuje za podstatnou skutečnost, že žalobkyně

hradila (v případě zdaňovacích období září až listopad 2014) platby za zboží na účet, který nebyl zveřejněn ve smyslu § 96 zákona o DPH, pokud tento účet byl následně bez odkladu zveřejněn, a pokud v době obchodních transakcí i po nich byla MARCEP kontaktní a komunikovala s žalobkyní i se správcem daně. Nadto nelze pominout, že žalobkyně sama žádnou výhodu nezískala, neboť daň zaplatila v ceně zboží a následný nárok na odpočet jí byl odepřen.

25. Krajský soud v této souvislosti považuje za nepřesvědčivý a nesprávný postup žalovaného, který v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí sice zmiňuje i nové objektivní skutečnosti, jimiž se krajský soud bude dále blíže zabývat, nicméně svůj závěr o vědomosti žalobkyně o účasti na podvodu na DPH, vystavuje i na výše uvedených objektivních okolnostech, které i nadále klade žalobkyni k tíži, ačkoliv již byly v předchozích rozsudcích krajského soudu i Nejvyššího správního soudu jednoznačně zpochybněny či zcela vyvráceny. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 4 Afs 387/2020-44, *„ta totiž jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech nevykazují takovou intenzitu, aby nasvědčovala povědomí žalobkyně o účasti na daňovém podvodu, když relevantní skutečnosti jsou dobře myslitelné a vysvětlitelné i jinak.“*
26. V tomto ohledu krajský soud odmítá akceptovat tvrzení žalovaného, že *„odstranil vadu, která mu byla krajským soudem vytýkána v bodě 35. zrušujícího rozsudku“*, neboť pramení zejména z nesprávného právního uchopení posuzované věci ze strany žalovaného. To ostatně vyplývá i z vyjádření žalovaného k žalobě: *„Mezi silné objektivní okolnosti lze zařadit zejména nestandardně navýšenou kupní cenu kůží; obchodování prostřednictvím nového článku (společnosti MARCEP, která neměla zkušenosti v obchodování s kůží), když sama žalobkyně dříve dovážela předmětné zboží od dodavatele BSL Schuhfertigteile; absenci písemné smlouvy mezi žalobkyní a společností MARCEP; a absenci kontroly zboží velké hodnoty ze strany společnosti MARCEP. Tyto okolnosti společně s ostatními ve svém souhrnu svědčí o tom, že žalobkyně si měla či mohla být vědoma, že uskutečněné obchody nebyly vůbec standardní.“*
27. Žalovanému vytýkána vada v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu nicméně nespočívala v tom, že by předestřené objektivní okolnosti ještě nepostačovaly k prokázání vědomosti žalobkyně o účasti na podvodu na DPH, a proto bylo na žalovaném, aby tyto doplnil o další. Její podstat tkvěla v tom, že se jimi správce daně, resp. žalovaný snažili prokázat skutečnosti, které nejsou pro posuzovanou věc podstatné (v kontextu výše uvedených závěrů), a naopak žalobkyní relevantní skutečnosti vyvracející její povědomost o účasti na daňovém podvodu ponechali bez bližšího posouzení s konstatováním, že se jedná o tvrzení účelové. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 4 Afs 387/2020-44, *„pro posouzení vědomosti žalobkyně o daňovém podvodu však není skutečnost, zdali měla odebírat kůži od jiných dodavatelů, či nikoli, v nyní posuzované věci podstatná. Stěžejní je totiž otázka, zdali žalobkyně pojala podezření o podvodném jednání společnosti MARCEP, resp. zda jej pojmut mohla a měla. Pokud zároveň žalobkyně tvrdila, že společnost MARCEP do jejích obchodních vztahů vstoupila prostřednictvím zneužití informací za účelem vykoupení relevantního množství kůží a donucení žalobkyně k odběru těchto kůží právě od ní, nelze mít automaticky za to, že na základě zvýšení ceny měla žalobkyně pojmut podezření ohledně daňového podvodu.“*
28. Pokud tedy žalovaný v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí i nadále setrvává na svém závěru, že uvedené objektivní okolnosti prokázaly povědomí žalobkyně o účasti na daňovém podvodu, nelze než dospět k závěru, že jím opětovně (v rozporu s jeho povinností

dle § 78 odst. 5 s. ř. s.) zatížil svá rozhodnutí vadou nezákonnosti podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

29. Ačkoliv by tato skutečnost sama osobě mohla být důvodem pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí, krajský soud přistoupil k posouzení nastolené stěžejní otázky „izolovaně“, tj. zda lze pouze na základě doplněného dokazování ze strany žalovaného akceptovat závěr žalovaného o tom, že žalobkyně věděla či mohla vědět o podvodu na DPH.
30. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z rekapitulace v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, v průběhu opětovného odvolacího řízení došlo celkem dvakrát k jeho doplnění o nový důkazní materiál. Předně žalovaný doplnil odvolací řízení opětovnými výslechy svědkyně P. (zaznamenán v protokolu o výslechu svědka č. j. 1719852/21/3306-62562-708309) a svědka Č. (zaznamenán v protokolu o výslechu svědka č. j. 1817981/21/3306-62562-708309). Dále správce daně dne 13. 8. 2021 vydal v souladu § 93 odst. 4 daňového řádu Výzvu k poskytnutí listin č. j. 1638399/21/3306-62562-708309 na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Zlín, Oddělení hospodářské kriminality, nám. T. G. M. 3218, 760 01 Zlín. Předmětem této výzvy bylo vyžádání listin nebo jejich kopií a jiných věcí, vztahujících se k trestnímu stíhání, jehož zahájení bylo v souvislosti s žalobkyní správcem daně oznámeno Usnesením o zahájení trestního stíhání č. j. KRPZ-69280-113/TČ-2018-150581 ze dne 8. 1. 2021. Dne 30. 8. 2021 správce daně na základě uvedené výzvy, provedl místní šetření u Policie ČR a do spisu zařadil následující písemnosti:
- úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 06.09.2018 - prokurista Bc. J. V.;
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 18.09.2018 - M. Č.;
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 05.02.2019 - M. Č.;
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 17.09.2019 - T. V.;
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 11.09.2019 - R. P. (v hlavičce chybně uvedeno datum 24.06.2019);
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 23.01.2019 - G. S.;
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 08.07.2020 - Dipl. Ing. L. W.;
  - úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 24.08.2020 - T. M.;
  - protokol o výslechu obviněného ze dne 21.07.2021 - M. Č.;
  - protokol o výslechu obviněného ze dne 18.08.2021 - Dipl. Ing. L. W. včetně jeho písemného vyjádření;
  - protokol o analýze dat ze dne 21.02.2019;
  - úřední záznam (analýza e-mailových zpráv) ze dne 12.07.2019.
31. Krajský soud předně považuje za nezbytné se vyjádřit k námitce žalobkyně ohledně nepoužitelnosti uvedených důkazů získaných z trestního řízení pro účely nynějšího daňového řízení. Tato právní otázka byla již opakovaně předmětem judikatorního posouzení. Zásadní právní názor k této otázce vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119 (EURO PRIM, spol. s r. o.): „Listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, mohou ovšem být za splnění určitých podmínek také podkladem pro rozhodnutí: V první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném

daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení poríženy účelově proto, aby se správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky). Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly poríženy v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku správce daně vyřeší podle § 28 daňového řádu) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem (nelze tedy například jako důkazu užít listiny, jež byla součástí spisu, k jehož obsahu správce daně z těch či oněch důvodů neměl podle zákona přístup). Konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daném daňovém řízení, je třeba tyto rozpory odstranit, přičemž – je-li možno příslušného svědka předvolat – nejvhodnější cestou zpravidla bude jeho výslech, při němž mu budou nejasnosti předestřeny. Svědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (např. požadavek na výslech svědka, který se zdržuje v cizině, zjevně se nehodlá do ČR k výslechu dostavit, takže jeho předvolávání k výslechu bude neúčelné, a jeho výpověď není možno pořádit ani jiným způsobem, zejm. cestou mezinárodní spolupráce v daňových věcech)" [část V. c) cit. rozsudku]. Aktuálně se k této otázce Nejvyšší správní soud znovu vyjádřil kupříkladu v žalovaném citovaném rozsudku ze dne 19. 9. 2022, č. j. 10 Afs 284/2020–85, když konstatoval, že „ačkoli trestní a daňové řízení probíhají souběžně a mohou se v nich sbírat podobné důkazní prostředky, jde o samostatná řízení sloužící k různým cílům (rozsudek ze dne 5. 8. 2020, čj. 10 Afs 43/2020–35, VHS-ROPA plus, body 24 až 26). Nelze však z toho vyvozovat, že daňové orgány nemohou používat důkazní prostředky opatřené v trestním řízení (mohou, pokud je samostatně hodnotí, umožnit daňovému subjektu vyjádřit se k nim a doplnit je vlastními zjištěními), ani že trestní a daňové orgány musejí dospět ke stejným závěrům o výši daňové ztráty či daňové povinnosti (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 Afs 4/2011-71, body 18 až 22). Krom toho judikatura se zpravidla vyjadřuje k této otázce v situaci, kdy daňový subjekt (resp. osoba za něj jednající) nebyl odsouzen, ale v daňovém řízení mu byla uložena daňová povinnost (a právě toto odlišné hodnocení daňové subjekty často zpochybňují.“

32. Krajský soud má za to, že předestřené judikatorní podmínky pro použití uvedených důkazů z trestního řízení pro účely řízení daňového byly v nyní projednávané věci ze strany žalovaného splněny, byť krajský soud nemůže ponechat bez kritické poznámky procesní postup správce daně. Jak již bylo rekapitulováno, správce daně dne 13. 8. 2021 vydal v souladu § 93 odst. 4 daňového řádu Výzvu k poskytnutí listin č. j. 1638399/21/3306-62562-708309 na Policii ČR, aby následně dne 30. 8. 2021 správce daně na základě uvedené výzvy, provedl místní šetření u Policie ČR a do spisu zařadil výše citované písemnosti. Tento postup se krajskému soudu jeví poněkud ojedinělý a z hlediska dodržení procesních ustanovení týkajících se provádění místního šetření (§ 80 a násl. daňového řádu) i poněkud nestandardní. Nicméně stěžejní pro aprobaci správnosti procesního postupu žalovaného (správce daně) pokud jde o doplnění dokazování je pro krajský soud ta skutečnost, že žalobkyně byla s výsledky doplněného odvolacího řízení (zaevidováno pod č. j. 42592/21 dne 09. 11. 2021) ze strany žalovaného řádně seznámena prostřednictvím písemnosti č. j. 2049/22/5300-21443-701707 ze dne 20. 1. 2022, a ta měla možnost na tyto podklady včas reagovat a vyjádřit se k nim (podáním ze dne 7. 2. 2022, které bylo zaevidováno pod č. j. 5152/22). Z toho důvodu krajský soud námitku žalobkyně nehledal za důvodnou.
33. Za důvodnou naopak krajský soud shledává námitku žalobkyně, že žalovaný i přes výtky správních soudů nedoplnil dokazování tak, aby bylo lze akceptovat závěr žalovaného o tom,

že žalobkyně věděla či mohla vědět o podvodu na DPH. Krajský soud v tomto ohledu přisvědčuje tvrzení žalobkyně, že žalovaný na základě „vědomostního testu“ uměle přenáší daňové břemeno na žalobkyni.

34. Přestože tedy nelze vytknout žalovanému (správci daně) snahu o doplnění důkazního materiálu, závěry žalovaného na nich založené spadají do výše zmíněného, celkově chybně nastaveného právního uchopení posuzované věci ze strany žalovaného. Žalovaný sice na straně jedné k doplnění dokazování přistoupil poté, co mu to uložil sám krajský soud, nicméně tak učinil pouze za účelem prověření oné skutkové verze žalobkyně. Ta, stručně řečeno, spočívala v tvrzení žalobkyně, že v dané době zřejmě došlo ke zneužití informací, v jehož rámci se MARCEP vklínila do obchodních vztahů mezi žalobkyní a jejími dodavateli (ti byli fakticky uvedeni v omyl, neboť se domnívali, že MARCEP je obchodní partner žalobkyně). Společnost MARCEP vykoupila od obchodníků kůže, kterých byl najednou v roce 2014 relativní nedostatek. Jelikož tento materiál není možno rychle nahradit (kvalita, nastavení strojů), musela žalobkyně kůže nakoupit od MARCEP za vyšší cenu. K zamezení obdobné situace v budoucnu uzavřela se svými dodavateli nové dohody, jež by měly obdobným situacím zamezit. V dané situaci na konci roku 2014 ale nebyla jiná možnost než přistoupit na podmínky MARCEP, neboť jinak by žalobkyně musela zastavit výrobu. Na straně druhé ovšem ve snaze vyvrátit onu skutkovou verzi žalobkyně žalovaný dle krajského soudu z provedených důkazů zkratkovitě dovozuje dílčí kategorické závěry, které ve svém souhrnu, a to především ve spojení s výše zmíněnými, nicméně krajským soudem i Nejvyšším správním soudem vyvrácenými, „silnými“ objektivními okolnostmi mají podporovat finální závěr o tom, že žalobkyně věděla či mohla vědět o podvodu na DPH.
35. Za příklad takového kategorického závěru (viz bod 98 napadeného rozhodnutí), nemajícího však oporu ve skutkových zjištěních, lze především zmínit, že *„veškeré sbromážděné důkazní prostředky nasvědčují tomu, že to byla právě žalobkyně, kdo iniciovala „vklínění“ společnosti MARCEP do obchodního řetězce“*. Původní účel doplněného dokazování v podobě vyvrácení původní skutkové verze žalobkyně a prokázání závěru o její povědomosti o existenci daňového podvodu na DPH se po hodnocení provedených důkazů přeměnil na jednoznačné prokázání toho, že žalobkyně nejen, že věděla či alespoň mohla vědět o podvodu na DPH, ale dokonce celý podvod na DPH iniciovala a zosnovala. Krajský soud je nicméně toho názoru, že takový kategorický závěr z provedených důkazů nevyplývá. Za stěžejní by se v této rovině jevilo prověření skutečnosti, jak došlo ke vzájemnému „podvodnému spolčení“ mezi žalobkyní a společností MARCEP, k čemuž koneckonců směřovaly i dotazy správce daně v rámci opakovaných výslechů svědkyně P. a zejména svědka Č., nicméně z jejich výpovědí nelze žádný takový závěr jakkoli dovodit. A to ani již původně správcem daně tvrzenou skutečnost, že se tyto dvě vyslychané osoby dlouhodobě důvěrně znaly. Naopak z výpovědi svědka Č. vyplývá, že společnost MARCEP aktivně vykupovala zboží (kůže) z Itálie, Německa či Brazílie a že tedy disponovala (zamluveným či zaplaceným) zbožím - *„kůže různých velikostí, tloušťek“*, které žalobkyně potřebovala k výrobě. V tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje s názorem žalobkyně, že tyto dodatečné výslechy nepřinesly nic, co by mohlo zvrátit původní právní názor krajského soudu.
36. Obdobné lze konstatovat ve vztahu ke kategorickému závěru, že *„společnost BSL Schuhfertigteile měla dostatek zboží, které žalobkyně požadovala pro svoji výrobu, a její tvrzení o problému na trhu s kůží lze považovat za účelové“* (viz bod 99 napadeného rozhodnutí), který má dle žalovaného vyplývat zejména z výpovědi zástupce společnosti BSL Schuhfertigteile, nicméně tento důkaz nikterak nevyvrací tvrzení žalobkyně o tom, že byla nucena

objednávku daného zboží činit přes společnost MARCEP, či že nedošlo ke zneužití informací ze strany společnosti MARCEP. Prokázání skutečnosti, že zboží nemělo být od dodavatelů zcela vykoupeno „vklíněnou“ společností MARCEP, ale bylo objednáváno a dodáváno postupně, nadto není nikterak v rozporu s tvrzením žalobkyně, že v daném období byl z důvodu chování společnosti MARCEP „relativní nedostatek kůží na trhu.“

37. Ačkoliv tedy krajský soud nikterak nezpochybňuje, že se žalovanému podařilo popsat a prokázat existenci podvodu na DPH v souvislosti s předmětnými zdanitelnými plněními poskytnutými MARCEP, neboť zařazení („vklínění“) společnosti MARCEP do obchodního řetězce nemělo ekonomické opodstatnění, ze skutkových zjištění správce daně, resp. žalovaného, a to ani po doplněném dokazování, nelze dle krajského soudu jednoznačně dovodit, že žalobkyně o podvodném jednání věděla či vědět měla a mohla, tím méně pak kategorický závěr žalovaného, že to byla právě žalobkyně, kdo inicioval „vklínění“ společnosti MARCEP do obchodního řetězce.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud proto na základě výše uvedeného obě rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobách plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce (advokáta) za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloby, repliky k vyjádření žalovaného, účast na jednání) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí při spojení dvou věcí částku 5 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 12 odst. 3 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu; naopak žalobcem požadovaný úkon v podobě další porady s klientem krajský soud neuznal jako účelně vynaložený]. Dále žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů jejího zástupce v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 3 538 Kč (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Mercedes-Benz, RZ: X; vzdálenost Praha - Brno - Praha = 418 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši 7,5 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 5,60 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 398/2023 Sb.]; cena za litr motorové nafty podle vyhlášky č. 398/2023 Sb. činí 38,20 Kč. Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 1 000 Kč (10 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu z Prahy do Brna a zpět). Celkové náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 26 138 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 5 489 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za každou žalobu ve výši 6 000 Kč.

41. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 31 627 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu